

РЕШЕНИЕ

№ 3443

гр. С, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: В.В.АЛ.

при участието на секретаря Й.Г.Ц.
като разгледа докладваното от В.В.АЛ. Гражданско дело № 20231110139016
по описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

27.02.2024 г., гр. С

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: В.АЛ.

при секретаря Й.Ц., като разгледа докладваното от съдия В.АЛ. гр. дело № 39016/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ТС“ ЕАД срещу Т. Х. Т., в която се твърди, че ответникът бил потребител на топлинна енергия за недвижим имот, находящ се в гр. С, ж. к. „С.Т.“ бл. ****, вх. В, ет. 11, ап. 42, с аб. № ****, като била доставена топлинна енергия, по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия. Поддържа, че е доставил топлинна енергия на стойност 8045,97 лева за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г., но ответникът не я бил заплатил, поради което изпаднал в забава и дължал и обезщетение за забава върху главница за топлинна енергия в размер на 1267,47 лева за периода от 15.09.2020 г. до 04.04.2023 г. Излага съображения, че е предоставил и услугата дялово разпределение, поради което ответникът му дължал сумата от 53,14 лева, представляващи припадаща се част от цената на услугата дялово разпределение за периода 01.03.2020 г. до 30.04.2022 г., както и сумата от 10,25 лева – мораторна лихва върху

главницата за дялово разпределение за периода 16.05.2020 г. до 04.04.2023 г. Навежда довод, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, но длъжникът по заповедта бил подал възражение, поради което имал правен интерес от предявяване на иск за установяване на вземанията. Иска да бъде признато за установено, че ответникът му дължи претендираните суми, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника, който оспорва исковете и релевира възражение за изтекла погасителна давност. Иска отхвърляне на претенциите на ищеца.

Третото лице-помагач на страната на ищеца е представило писмени доказателствени средства, като е изразило становище за доказаност и основателност на претенциите.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и **2.** продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия“ са всички **собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда** - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. А по силата на определителната правна норма, регламентирана в § 1, т. 42 (отм.) ЗЕ, но действащ през релевантния период, „потребител на енергия или природен газ за битови нужди“ е физическо лице - **собственик или ползвател на имот**, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за **домакинството си**. А съгласно § 1, т. 2а от ДР ЗЕ 2а. (Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съобразно § 1, т. 41б ДР ЗЕ „Потребител на енергийни услуги“ е: краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия или природен газ.

Съгласно т. 1 от **Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК** – „Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й... Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови

нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т. 2а § 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В гореизложения смисъл изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Противното разбиране би противоречало на принципа за договорна свобода, регламентиран в чл. 9 ЗЗД и приложим както за гражданските, така и за търговските сделки. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.

Между страните не се спори, а и от Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 192, том I, рег. № 3647/166 от 16.02.2023 г. се установява, че ответникът е бил собственик на недвижим имот, находящ се в гр. С, ж. к. „С.Т.“ бл. ****, вх. В, ет. 11, ап. 42.

Следователно, съдът намира за безспорно е установено, че между страните е налице облигационно отношение по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия.

Правното действие на сключения договор за продажба между ищеца и ответника попада под приложното поле на ЗЗД, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между търговец и физическо лице и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ЗЗД – арг. чл. 318, ал. 2 ТЗ. Този договор не е търговска продажба, тъй като негов предмет представлява вещь за лично потребление (топлинна енергия – арг. чл. 110, ал. 2 ЗС) и купувачите са физически лица. По това гражданско (облигационно) правоотношение за ищеца са породени две основни облигаторни задължения – да прехвърли правото на собственост върху описаните във фактурите стоки и да предаде тяхното владение на купувачите, а за ответника – да заплати уговорената продажна цена с ДДС и да получи вещите (арг. чл. 110, ал. 2 ЗС), предмет на договорите – арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД.

Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ.

Договорът за търговска продажба представлява консенсуален, двустранен и комутативен договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения.

По силата на чл. 327 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго. Следователно, за да възникне изискуемостта на правното задължение за заплащане на продажната цена, продавачът трябва да изпълни своето задължение за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение.

Тъй като между ищеца и ответника е установено наличието на валидно облигационно

отношение, то съдът намира, че спорът между страните се концентрира върху обстоятелството дали е доставена топлинна енергия за процесния период, съответно на каква стойност.

Приети и неоспорени са заключенията на СТЕ и ССЧЕ. От заключението на СТЕ се установява, че за процесния период е доставяна топлинна енергия за БГВ и сградна инсталация. Експертът е посочил, че за периода м.05.2019 г. до м.04.2022 г. топлинната енергия е начислява на базата на „служебен отчет“, поради неосигурен достъп и липсата на 1 бр. водомер за БГВ – съответно при потребеление на БГВ за 2 лица от по 140 л. на денонощие. Експертът е посочил, че стойността на потребената топлинна енергия за процесния период е в размер на 8081,63 лева.

От заключението на ССЧЕ се установява, че за процесния период няма извършени плащания във връзка с погасяването на дължимите суми. Вещото лице е изяснило, че размера на мораторна лихва за периода от 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г. е в размер на 60,74 лева.

Съдът, като извърши преценка на заключенията на СТЕ и ССЧЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да ги кредитира, тъй като са изготвени обективно, компетентно и добросъвестно. Вещите лица са отговорили изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертите са заинтересовани от изхода на правния спор или са недобросъвестни.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая дължимата сумата трябва да бъде определена съобразно СТЕ, доколкото, като е необходимо да се изясни, че при граматическото, систематично и телеологическо тълкуване на чл. 155 ЗЕ от значение при претенцията за заплащане на топлинна енергия, релевантен е единствено размерът на реално потребената топлинна енергия. Обстоятелството, че законодателят е предвидил няколко различни способа за отчитане на топлинната енергия (един от който е и по реална месечна консумация), не придават някакво значение на прогнозните сметки, доколкото самия закон предвижда винаги поне една изравнителна сметка, която има за цел да ликвидира отношенията между страните в облигационното отношение, като отчете реално потребеното количество топлинна енергия.

Приложени и неоспорени са 3 бр. протоколи за неосигурен достъп за процесния имот и период (л. 65-67 в кориците на делото).

С оглед на горното, съдът намира, че принципно претенцията за заплащането на топлинна енергия се явява основателна.

Въпреки това, ответникът е направил своевременно надлежно възражение за погасителна давност, което следва да бъде разгледано.

Настоящото производство е образувано при условията на чл. 422 ГПК, поради което, с оглед уредената фикция в посочената норма, настоящият иск се счита предявен от 24.04.2023 г. – датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. При това положение, с оглед приложение на нормите на чл. 115, б. „ж“ ЗЗД и чл. 116, б. „б“ ЗЗД от този момента давността се счита спряна и прекъсната. С оглед направеното възражение за давност в случая следва да се приложи правилото за изтекла погасителна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

Съгласно задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в **Тълкувателно решение № 3/2011 г. от 18.05.2012 г.**, „*понятието „периодично плащане“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви*“...”Вземанията на

топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги също съдържат изброените признаци на понятието, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишна давност”. Следователно, при съобразяване на момента на подаване на исковата молба и кратката тригодишна погасителна давност, следва, че всички вземания преди 24.04.2020 г. са погасени по давност.

Необходимо е обаче в процесния случай да се съобразят различните редакции на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Обн. - ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г., изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г.) , според която разпоредба за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат: давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. А съгласно § 13 от ПЗР на ЗЗдр. (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Тоест, за периода 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. не е текла давност, или казано с други думи при изчисление на сроковете по реда на чл. 72 ЗЗД, всички вземания, станали изискуеми преди м.12.2019 г. (включително) са погасени по давност – тоест за сумата от 1157,21 лева.

Следователно и при спазване на основния принцип на българския граждански процес – за диспозитивното начало (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК), съдът намира, че следва да уважи претенцията за главницата за сумата от 6888,76 лева за периода м.01.2020 г. до м.04.2022 г., като за разликата до пълния предявен размер от 8045,97 лева и за периода от м.05.2019 г. до м.12.2019 г. претенцията следва да бъде отхвърлена.

На следващо място досежно претенцията за припадащата се част от цената на услугата дялово разпределение, съдът намира, че с оглед заключението на СТЕ и ССЧЕ и представените от третото лице-помагач писмени доказателствени средства безспорно е установено, че цената на услугата се дължи, като за процесния период м.03.2020 г. до м.04.2022 г. същото е в размер на сумата от 53,14 лева. В случая за тази главница се прилага идентичен давностен срок – както по отношение вземането за главницата за топлинна енергия по изложените по-горе в мотивите съображения. Въпреки това с оглед съобразеното от съда, че за определен период давност не е текла, то в случая за това вземане не е налице една от материалните предпоставки – да е изтекла предвидената в закона давност, като юридически факт с темпорален характер. При това положение претенцията следва да бъде уважена в пълния предявен размер.

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия се прилагат Общите условия от 2016 г., одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал.4 от Общите условия от 2016г., продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3 от същите общи условия, т.е. само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. В раздел „Заплащане на ТЕ” от ОУ, чл. 33, ал. 1 (одобрени с Решение на ДКЕВР от 2016 г., приложими за процесния период, като същите са представени по делото), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая по делото липсват доказателства, че ответницата е изпълнила надлежно и своевременно процесните задължения, като с оглед клаузата от общите условия и предвид нормата на чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД (въвеждаща принципа *dies interpellat pro homine*), следва да се направи извод, че

ответника е изпаднал в забава, поради което дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 119 ЗЗД с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла. Следователно, съдът приема, че са погасени по давност и лихвите за забава върху погасената по давност главница за доставена и потребена топлинна енергия. По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия се прилагат Общите условия от 2016 г., одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 4 от Общите условия от 2016г., продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3 от същите общи условия, т.е. само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят.

В раздел „Заплащане на ТЕ” от ОУ, чл. 33, ал. 1 (одобрени с Решение на ДКЕВР от 2016 г., приложими за процесния период, като същите са представени по делото), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая по делото липсват доказателства, че ответницата е изпълнила надлежно и своевременно процесните задължения, като с оглед клаузата от общите условия и предвид нормата на чл. 84, ал. 1, изпр. 1 ЗЗД (въвеждаща принципа *dies interpellat pro homine*), следва да се направи извод, че ответницата е изпаднала в забава, поради което дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Поради тази причина са неоснователни аргументираните в отговора на исковата молба доводи, че не е настъпвала забава.

От заключението на ССЧЕ се установява, че размерът на мораторната лихва върху главницата за потребената ТЕ от 1267,47 лева. Ето защо и при приложение на нормата на чл. 162 ГПК, съдът намира, че съответната част от мораторната лихва, която е дължима и не е погасена по давност, е в размер на 1085,18 лева, като извода на съда е направен при аритметическото приложение на правилата за съотношение на дробите. Ето защо, претенцията следва да бъде отхвърлена за разликата до пълния предявен размер от 1267,47 лева.

Съдът намира, че искът за мораторна лихва върху главницата за цената на услугата дялово разпределение е неоснователен, тъй като в новелата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия е посочено, че редът и начинът на плащане на услугата „дялово разпределение“ се определя от Продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. При граматическото, систематическото и телеологическото тълкуване на клаузата на общите условия, съобразно правилото на чл. 20 ЗЗД, съдът достига до извод, че следва да са налице уреден ред и начин за заплащане на услугата, което очевидно касае и въпросът с изпадането в забава, при неточно изпълнение в темпорален аспект. При това положение, след като ищецът не е доказал пълно и главно, че такъв ред и начин са предвидени, респ. че именно при спазването му се дължи обезщетение за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, настоящият съдебен състав намира, че претенцията е неоснователната, тъй като е недоказана – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират разноски разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП следва да му се присъди сумата от 960,96 лева, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

Ответникът е поискал присъждането на деловодни разноски, като реално е доказал, че

е сторил такива, поради което на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му се присъдят деловодни разноски. Въпреки това ищецът е въвел надлежно възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът счита за основателно, като на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, претендиратното адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до сумата от 350,00 лева – за първоинстанционното и заповедното производство, като именно и това следва да бъде размера за определяне на дължимото адвокатско възнаграждение – съразмерно на отхвърлената част от исквете. Съображенията на настоящият съдебен състав са следните:

Съгласно чл. 9 от ЗЗД страните имат свобода на договарянето, която се рамкира от приложимите към правоотношението законови разпоредби и от добрите нрави. Законодателят допуска цената на адвокатските услуги да бъде определена при свободно договаряне между довереника и доверителя, но не под предвидено в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл е разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАдв., съгласно която размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

Основният критерии при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се ползват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отправяне на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност, при направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна.

Съдът не е обвързан от предвиденото в НМРАВ по отношение на адвокатското възнаграждение, като в тази насока съобразява и **Решение от 23.11.2017 г. на СЕС по съединени дела С-427/16 и С-428/16:** „*че определянето на минимални размери за адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба като разглежданата в главните производства, възпрепятстватйки другите доставчици на правни услуги да определят възнаграждения под тези минимални размери, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., API и др., С-184/13—С-187/13, С-194/13, С-195/13 и С-208/13, EU:C:2014:2147, т. 43)...* член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и

от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането □ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.“. Тоест, националният съд не е обвързано от предвиденото в НМРАВ. Този извод на съда е основан на обстоятелството, че решението на СЕС по преюдициалното запитване се ползва със сила на тълкувано нещо, като се изяснява значението на съществуващите норми на правото на ЕС, поради което и действието му е *erga omnes*. Силата на тълкувано нещо се изразява в забрана за националният съд да се отклонява от поставеното по преюдициалното дело или да замести даденото тълкуване, респ. да постави под съмнение допустимостта или правилността на решението на СЕС – вж. **Решение по дело 05.10.2010 г., Elchinov, C-173/09, т. 29.**

С оглед изясняването на посоченото решение на СЕС, настоящият съдебен състав намира, че следва да изясни, че цитираното решение по преюдициално запитване се базира на разпоредбата на чл. 101, § 1 и § 2 ДФЕС, съгласно които се забраняват „*като несъвместими с вътрешния пазар всички... решения на сдружения на предприятия..., които биха могли да засегнат търговията между държавите-членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар и в частност такива, които: а) пряко или косвен определят покупни или продажни цени ... споразумения или решения, които са забранени в съответствие с настоящият член, са нищожни*“.

Горните съждения се потвърждават и от актулната практика на СЕС – **Решение по дело C-438/22 г.**, в което е възприето, че: „1) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. 2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. 3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.“ При това положение и с оглед силата на тълкувано нещо, с което се ползва произнасянето на СЕС по преюдициално запитване, настоящият съдебен състав намира, че нито следва да обсъжда доводите за приложението на

НМРАВ и посочените в молбата по чл. 248 ГПК, нито следва да съобразява национална съдебна практика, било то и на ВКС, която предвид произнасянето на СЕС е загубила значение.

В случая нито исковото производство, нито заповедното производство представляват фактическа или правна сложност, нито процесуалното поведение на ответника, респ. на процесуалният му представител – адв. С., може да обуслови по-голямо възнаграждение за бланкетно възражение по чл. 414 ГПК от сумата от 50,00 лева, нито отговор на исковата молба (единствено с възражение за давност) и никаква процесуална активност в о. с. з. може да обуслови по-голям и справедлив размер на адвокатата от сумата от 300,00 лева. Фактът на явяване в о. с. з., което е започнало в предвидения час и е приключило в рамките на около пет минути не може да обуслови по-голям размер на възнаграждението за процесуално представителство, като в тази насока, съдът отчита и обстоятелството, че по делото са проведени две съдебни заседания (не по причина свързана с ответника).

С оглед гореизложеното и предвид отхвърлената част от претенциите и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да се присъди сумата от

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Т. Х. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр. С, ж. к. „С.Т.“, бл. ****, вх. В, ет. 11, ап. 42, **че дължи на „ТС“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, ул. „Я****“ № 23Б, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 6888,76 лева**, представляващи незаплатена цена на доставена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за периода м.01.2020 г. до м.04.2022 г. за недвижим имот, находящ се в гр. С, ж. к. „С.Т.“ бл. ****, вх. В, ет. 11, ап. 42, с аб. № ****, ведно със законната лихва от 24.04.2023 г. (датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и **сумата от 53,14 лева**, представляващи цена на услугата дялово разпределение за периода от м.03.2020 г. до м.04.2022 г., ведно със законната лихва от 24.04.2023 г. (датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и **сумата от 1085,18 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за цената на топлинната енергия за периода от 15.09.2020 г. до 04.04.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за топлинната енергия **за сумата над 6888,76 лева до пълния предявен размер от 8045,97 лева** и за периода м.05.2019 г. до м.12.2019 г., както и иска за мораторната лихва върху главницата за топлинната енергия **за сумата над 1085,18 лева до пълния предявен размер от 1267,47 лева**, както и иска за мораторна лихва върху главницата за цената на дяловото разпределение **за сумата от 10,25 лева** за периода от 16.05.2020 г. до 04.04.2023 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 02.05.2023 г. по ч. гр. д. № 21164/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП Т. Х. Т., ЕГН: *****, **да заплати на „ТС“ ЕАД, ЕИК: *****, сумата от 960,96 лева**, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „ТС“ ЕАД, ЕИК: *****, **да заплати на Т. Х. Т., ЕГН: *****, сумата от 50,38 лева**, представляващи адвокатско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД на страната на ищеца „ТС“ ЕАД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____